

Form, som sket er. Jeg sagde til at begynde med som Støtte for mit Ændringsforslag, at vi civile Mennesker maatte være i ret høj Grad interesserede i at faa at vide, hvad vore Officerer lærer paa de omtalte Rejser, og det er meget vanskeligt. Jeg er mit Partis Finanslovsordfører, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), særdeles taknemmelig, fordi han gennem Aarene Gang paa Gang har søgt at komme til Kundskab om, hvad det er, den Bevilling, som jeg har foreslaaet at stryge, bruges til. Jeg er stadig ikke klar over det, og jeg ved ikke, om den højtærede Minister tør garantere for, at disse Penge altid bruges, som det er Hensigten. Denne maa vel være at dygtiggøre fra et militært Synspunkt disse Officerer til deres Tjeneste indenfor den danske Hær. Nu ser jeg f. Eks. af Finanslovbetænkningen 1911—12 en Indberetning, hvori det blandt andet oplyses, at en Oberstløjtnant F. C. J. Engelbrecht har faaet 400 Kr. til en Rejse til Italien for at uddanne sig ved den italienske Hær. Men samme Aar er der ydet ham en Rejsehjælp paa 500 Kr. til en Helbredelsesrejse. Manden har altsaa samtidig været syg. Det ser ejendommeligt ud, at paa samme Tid som han skal til Syden for at søge Lægedom, giver man ham Penge til at udholde militære Strabadser og studere militære Forhold. Man behøver ikke at være saa overordentlig kløgtig for at regne ud, at disse 500 Kr. og disse 400 Kr. skal lægges sammen til Hjælp til en lille Rejse til Italien, der egentlig ikke har stort med det Formaal at gøre, som staar omtalt i Finansloven: Officerers Uddannelse ved fremmede Hære. Der er altsaa al Grund, mener jeg, for mig til at fremføre dette Ændringsforslag, ogsaa bortset fra den af mig omtalte Militæraffære ved Næstved Garnison.

Jeg kan, da jeg er kommet ind paa denne Betænkning fra 1911—12, ikke undlade at nævne, at samme Aar var en Kaptajn C. J. N. Nieuwenhuis i Frankrig, det har han faaet 2,000 Kr. til. Saa vidt jeg ved, var det den samme Herre, som ved Krigens Udbrud fortalte os, at det var en stor Løgnhistorie den om de tyske Kanoner paa 42 cm, de eksisterede slet ikke. Det er meget begribeligt, at han ikke ved Besked dermed, da han kun har været i Frankrig, for der har man ikke den Slags, men det havde maaske været klogt, om han var blevet sendt til Tyskland i Stedet for til Frankrig, saa havde han i alt Fald undgaaet at blamere os. Jeg ved ikke,

hvilken Nytte han har gjort den danske Stat og den danske Hær for disse 2,000 Kr., han fik til at rejse til Frankrig for, vi ved ikke andet om ham fra den senere Tid, end at han har blameret sig ved sin Omtale af det tyske Skyts, det var en regulær Vandgang.

Den højtærede Minister udtalte, at han ikke var meget tilbøjelig til at forelægge Lovforslag til en Reform af den militære Retspleje og den militære Straffelov paa Grundlag af den foreliggende Kommissionsbetænkning, da han ønskede, at denne Reform kunde blive mere vidtgaaende, end der var foreslaaet. Deri er jeg ganske enig med den højtærede Minister, men den højtærede Minister maa ikke glemme, at det, jeg har fremdraget her i Dag, og som har oprørt ikke alene mig, men, det tør jeg sige, Tusinder og atter Tusinder i Sydsjælland, som ganske naturligt med Interesse følger den Slags Tildragelser, er ikke noget isoleret Tilfælde. Der har Gang paa Gang været klaget over Officerer for utilbørlig Optræden overfor det indkaldte Mandskab. Nu sagde den højtærede Minister, at den afsagte Dom, de to Dages mørk Arrest, var kun, hvad man efter den militære Retspleje var berettiget til at idømme den vedkommende. Ja vel, men saa vidt mig bekendt paalægger den militære Straffelovgivning ikke en Bataillonschef at udøve den Slags Justits. Der bestaar et militært Reglement, og netop fordi det her fremdragne ikke er et isoleret Tilfælde, vil jeg meget indtrængende henstille til den højtærede Forsvarsminister at søge at faa dette Reglement forandret, thi det er Tusinder og atter Tusinder af unge Mænd her i Landet, som under den eksisterende Situation ved Indkaldelse maa bringe Ofre, og vi kan ikke her paa Rigsdagen finde os i, at de prisgives Vilkaarlighed og Chikaneri fra Officererne, saaledes som det er sket her.

Det er rigtigt — det oplyste jeg ogsaa —, at denne Mand havde opnaaet den Begunstigelse at have Lov til at sove hjemme. Det er for øvrigt meget praktisk af Militærvæsenet, da han skal ligge i samme By alligevel, og vi har ingen Kaserne i Næstved; vi har nogle mindre Fællesindkvarteringer, som Kommunen har foranstaltet, men nogen egentlig Kaserne har vi ikke. Man kan ikke modsige, at Manden har nydt en Begunstigelse, men der lægges paa en saadan Mand, som har naaet at skabe sig et selvstændigt Erhverv, store Byrder ved de stadige Indkaldelser, og det forekommer mig, at den Maade, hvor-